бени песни сж прости занаятчийски изделия, мъртви духомъ и плотию, интересни може би за латинистите, но никой поетъ и живъ човекъ няма да има воля дори да ги прочете, камо ли да се влияй отъ тяхъ. Въпросътъ за влиянията, външните, върху поемата на Силва Мара се изчерпва съ констатирането факта че тя е цвете израсло на почва (не както някой би помислилъ — на основа) на народните песни. Преко заети неща отъ тия песни няма, а концепцията на поемата е лично дело на поетесата. Самия въпросъ за произхода на Епиталамии, свидетелствува за тяхната цена и значение: за нищожни неща не се дига врява!

Силва Мара е авторка на една книга Афоризми, и издателка на съчиненията на първия си мъжъ. На националната библиотека въ Артаня тя е дарила всички писма и книжа на мъжа си, съ условие обаче да останатъ въ тайна още 25 години следъ смъртьта й. Наверно въ тяхъ ще се намерятъ не малко любопитни неща и документи за епохата преди падането на диктатора Стефа, епоха на безуредици, известна въ историята на Острова на Блаженните подъ името Смътно време или спасение отъ спасителите. Няма да останатъ въ тайна само Мемуарите й които, подъ моя редакция, скоро ще се печататъ. Въ тяхъ е описанъ главно живота на столичния beau monde. Това е една книга която ще има история — и много ще послужи на историята. Освенъ дати и факти, извънредно пикантни, въ тия мемуари има цяла галерия портрети на мъже, и особно на жени изъ тъй нареченото „общество" — diligences de vieux temps, които скрибуцатъ когато пасажерите се качватъ на тяхъ. Те сж твърде удобовместителни, тия дилижанси, и ако човекъ не се бои отъ mauvaise humeur, може рахатъ да пътува съ тяхъ — непрекъснато отъ една станция до друга. „Мозъкътъ на тоя beau monde киха надъ романите на Вилли!" — тъй го определя мемуаристката, и майсторски характеризира тоя интересенъ мозъкъ, който, изваденъ отъ техните черепи, би приличалъ на вкаменени останки на някое пещерно животно. Тия жени поддържатъ и нещо като „салони," дето мобилите, въ асирийско безмълвие, присъствуватъ на жертвоприношения на вуйчо Приела. Мемуарите сж художественно написани и ще бъдатъ украсени съ множество фотографии — най-вече женски — и на онія които се возятъ на тия дилижанси отъ една станция до друга. Тая книга, вярвамъ, ще има история — и ще послужи на историята.

L'homme [illegible], c'est [illegible]! Отъ азъ нищо не [illegible] отъ тебе си [illegible] жени отъ Дъ — [illegible] на салона ти се [illegible], и в салона ти [illegible] [illegible] [illegible]